

РЕШЕНИЕ

№ 3962

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков

Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2386** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], [населено място], срещу решение /без номер/ от 04.01.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 17193/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 110 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 2225-115/14.06.2012 г., издадено от Директора на дирекция „СДО” при ТД на НАП, [населено място]

С посоченото НП на касатора, на основание е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл. 355, ал. 1 КСО за неизпълнение на законово задължение по чл. 3, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 2, ал. 2 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. на Министерството на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и за самоосигуряващите се лица, наричана по-надолу за краткост Наредбата, във вр. чл. 5, ал. 4, т. 2 КСО.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Посочено е, че дружеството е изпълнило законовите си задължения по подаване на декларациите и обстоятелството, че това е станало по-късно не може да бъде основание за налагане на административно наказание. Инвокирани са доводи, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 355, ал. 2 от КСО, а не на чл. 355, ал. 1 от

КСО. Това е така, защото общия смисъл на нормативния акт е да се разграничат случаите на неподаване на декларация изобщо от случаите на подаване на декларация извън установените срокове. В тази връзка оспорващият счита, че наказанието следва да се преквалифицира и да се намали размера на имуществената санкция. Алтернативно са наведени доводи за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като се приеме, че неизпълнението на законовото задължение е маловажен случай.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт М. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителят. От събраните доказателства от фактическа страна е прието, че през месец април 2012 г. длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място] извършили проверка в информационната система на агенцията, относно подаване от страна на [фирма] на декларация обр. 6 за дължимите осигурителни вноски по ДОО, здравно осигуряване, ДЗПО, фонд „ГВРС“ и данъка по ЗДДФЛ. Било установено, че липсва информация за постъпили декларации от месец септември 2011 г. до месец февруари 2012 г., включително. За констатациите бил уведомен представляващия дружеството. На 27.04.2012 г. по електронен път били декларации обр. 6 за осигурените при дружеството-жалбоподател лица за месеци януари и февруари 2012 г. Разпитаната в процесуално качество на свидетел пред първоинстанционния съд Даря Г., заемаща длъжност „старши инспектор по приходите“ приела, че декларацията за окончателните осигурителни вноски върху трудовите възнаграждения на работниците и служителите, работещи по трудов договор, за периода 01.02.2012 -29.02.2012 г. е трябвало да бъде подадена в срок до 30.03.2012 г. - последният работен ден през календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски. Това задължение не е било изпълнено от страна на дружеството.

За констатираното неизпълнение на законово задължение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № № 2225 - 115/02.05.2012 г., връчен на представител на дружеството, който го е подписал без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от И. Д. - служител на

29.01.2013 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 212.02.2013 г. /вх. 6084/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства.

Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 3, т. 1 от Наредбата /в редакцията към месец февруари 2012 г., декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от работодателите, осигурителите и техните клонове и подразделения – не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" и данъкът по чл. 42 ЗДДФЛ.

Законодателят императивно е създад норма, задължаваща работодателя опредевер срок да изпълни свое законово задължение. Неподаване на декларация във визирания срок е формално нарушение и е без значение, дали се касае за забава от един или повече дни, защото срокът е дефинитивно императивен, а не препоръчителен. Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. чл. 355, ал. 1, във връзка с чл. 5, ал. 4 от КСО, във връзка с чл. 3, ал. 3, т. 1 от Наредбата, във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения.

В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения, свързани с осигурителната система на държавата. Органите на НОИ, посредством подаваните от работодателите декларации, правят разчети относно постъпващите в бюджета му приходи от осигурителни вноски, което е от изключителна важност за планирането на останалите осигурителни плащания. Наказанията по чл. 355 от КСО са насочени именно към стимулиране на работодателите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с начисляването и декларирането на съответните осигурителни вноски. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Лишени от фактическа и правна опора са оплакванията, че приложимата норма в случая е ал. 2 на чл. 355 от КСО. Тази норма касае, подаване на декларация с невярно съдържание или предостави неверни данни по чл. 5, ал. 4 с цел да избегне плащането на задължителни осигурителни вноски и неподаване в срок декларация с данните по чл. 5, ал. 4 или декларация от самоосигуряващо се лице. Предвиденото в случая наказание е „глоба”, което означава, че наказание се налага на физически лица, които могат да бъдат длъжностни лица при осигурителя или самоосигуряващи се лица. В разглеждания казус се касае за търговско дружество, поради което приложимата норма е тази на чл. 355, ал. 1 от КСО.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд
С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 04.01.2013 г., постановено по наказателно
от административен характер дело № 17193/2012 г. на Софийски Районен Съд –
Наказателно отделение, 110 състав.

Решението е окончателно.